

HOPEASINTYINEN

JESSICA
TOWNSEND

MORRIGANIN ARVOITUS

Suomentanut Peikko Pitkänen

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

Englanninkielinen alkuteos
Silverborn – The Mystery of Morrigan Crow
Copyright © Jessica Townsend 2025

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-35292-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

Omistettu rakkaudella äideille, joita kaivataan.

*Erityisesti Mary Mundaalle, Dianne Gordonille
ja Ingrid Hansenille, jotka kasvattivat kolme
elämäni meineikkainta naista.*

ENSIMMÄINEN LUKU

TAIVASTAULUISET KELLOT SIIRTYVÄT

*Kevään aatto,
kolmen talvi*

Talven viimeinen keskiyö tikitti lähemmäs.

Joukko ajanlaskijoita seisoskeli Nevermoorin parlamenttitalon edustalla ja odotti silmä kovana. Taivas oli musta ja tulvillaan tähtiä, mutta taivastauluinen tornikello oli edelleen koiton kalpeimman sarastuksen punainen kuten kolmena edellisenäkin vuonna.

Kaupungin vastalaidalla Bohemiassa toinen ajanlaskijoiden joukko oli kokoontunut tuijottamaan kirkkaasti valaistun varieteeteatterin huipulla komeilevaa kelloa samalla, kun kevään aattoja juhliava kansa parveili rakennuksen ympärillä. Kolmas kronologioiden porukka patsasteli vanhan kauppahuoneen kellotornin juurella eikä piitannut tuon taivaallista, vaikka merimiehet ja kalastajat hoilasivat härskejä laulujaan valaistuissa paateissaan. Neljäs joukko norkoili pienen ja miltei huomaamattoman kellon luona, joka sijaitsi Maahiskirjaston kivisen sisäänkäynnin yläpuolella, ja viides sakki

puolestaan vilkuili kuninkaallisen perheen kultaista ja kruusattua ajannäyttäjää kunnioittavan välimatkan päästä Kepeäsiiven linnan pihalla.

Samanlaisia erikoisia kelloja oli Vapaavaltion muissakin kolkissa. Niissä ei ollut viisareita eikä numeroita, vaan pelkät pyöreät lasitaulut. Tänä yönä niistä jokainen oli saanut yleisöä.

Olly Wainwright harppoi kohti parlamenttitalon kello-tornia nahkasalkku kainalossaan ja yritti parhaansa mukaan luovia tungoksessa, sillä hän oli myöhässä (mikä ei ollut soveliaasta ajanlaskijan oppipojalle). Olisihan hänen pitänyt tajuta, että kaduilla oli ruuhkaa, vaikka hän ei ollutkaan käynyt aattoisin ulkona. Äidin mielestä kevään aatto piti viettää perheen parissa, mutta tällä kertaa jopa hän oli myöntänyt, että pian koittava hetki oli paljon tärkeämpi kuin uuden vuoden vastaanottaminen ärsyttävien veljien ja nenäkkäiden serkkujen seurassa. Se oli virallisesti ajanlaskijoiden heiniä.

Olly saapui parlamenttitalon eteen hengästyneenä ja sähkösyilmäisenä ja etsi opettajaa katseellaan. Huomattuaan hänet muiden kronologiien joukossa Olly sukaisi hiuksiaan, suoristi rusettinsa ja marssi sitten mestarinsa luokse seis-täkseen ylpeänä tämän rinnalla.

Olly oli suorittanut vasta kolme kuukautta nelivuotisista opinnoistaan, ja jo sinä aikana hän oli oppinut Alejandra Rojasilta enemmän kuin edellisiltä opettajiltaan yhteensä. Alejandra oli yksi Nevermoorin taitavimmista ajanlaskijoista, ja Olly tiesi olevansa onnekas päästyään elävän legendan oppiin. Kunpa hän ei vain olisi töpeksinyt tällä tavalla.

”Anteeksi, että olen myöhässä”, hän kuiskasi opettajalleen. ”Varjoraide oli tupaten täynnä, neljä meni nenäni edestä –”

Alejandra Rojas ei kuitenkaan kuunnellut, sillä hän oli syvällä keskustelun pyörteissä.

”...eihän kukaan halua, että viime ehtoon tapahtumat tois-

tuvat, mutta minusta meidän kannattaa unohtaa se ja tarttua arkailematta toimeen.”

Muut mutisivat myötämielisinä paitsi eräs vanhempi her-
ra, joka pudisti päätään ja pörhisteli kuin pulu kaatosateessa.
”En ole *lainkaan* vakuuttunut siitä, Alejandra. Merkit ovat
heikot, mikäli minulta kysytään.”

”Epäilyksenne on pantu merkille, Sir Benjamin.” Alejandra
Rojas virnisti oppipojalleen vaivihkaa, ja hymyilevä Olly oli
raapivinaan nenäänsä. Sir Benjamin Kirkko oli saanut ritarin
arvonimen saavutuksistaan kronologina, mutta vielä parem-
min hänet tunnettiin ainaisena vastarannankiiskenä. ”Tosin
herää kysymys, miksi te ylipäätään olette täällä, jos te ette
kerran usko, että kellot siirtyvät tänä yönä.”

Alejandran suorasukaisuutta arvostavat kronologit alkoi-
vat nauraa, ja jopa itse vanha herrakin hymyili hiukan nolona.

”Ihan vain uteliaisuuttani”, hän myönsi. ”Pelkäsin myös
jääväni jostain paitsi. Olenhan ollut väärässä ennenkin.”

”Kuten me kaikki”, Alejandra sanoi.

Ajanlaskijoiden joukosta kuului vaivautunutta mutinaa, ja
hetken he välttelivät toistensa katseita. He kaikki olivat ol-
leet todellakin väärässä vain kolme vuotta sitten. Julkisesti ja
näyttävästi väärässä. Viime koiton aiheuttama häpeä – edel-
lisen ajan loppu, joka oli koittanut kokonaista vuotta aikai-
semmin kuin oli ennustettu – kirveli edelleen. Kukaan ei tah-
tonut erehtyä uudelleen. Vastaava epätarkka arvio saattaisi
merkitä loppua ajanlaskijan uralle.

”Mutta jos olemme oikeassa...”, Alejandra jätti kesken-
eräisen lauseen leijumaan ilmaan kuin karanneen ilmapallon.

Olly tiesi varsin hyvin, mitä opettaja jätti sanomatta, ja
hän vavahti innosta. Jos he olisivat oikeassa, kellot löisivät
keskiyöllä ja valtakunnassa koittaisi uusi upea ja petollinen
ajanjakso.

Paiste: ajan toinen vaihe.

Kellotaulujen väri vaihtuisi sarastuksen vaaleanpunaisesta keskipäivän auringon kirkkaaseen kultaan. Väri oli varoitus. Historiallisesti paiste toi mukanaan yhtä lailla loistoa kuin vaarojakin, aivan niin kuin keskipäivän auringon polte ja kirkkaus. Se oli tuntuvien riskien ja muhkeiden palkintojen aikaa; aikaa, jolloin nykyhetken kulku voitaisiin kääntää – tai siis *käännettäisiin* – parempaan tai huonompaan suuntaan.

Ollyn opettaja oli sanonut kerran, että paisteen olemus oli rulettipyörä. Kohtalonpyörä. Sen oli annettava pyöriä, ja sitten oli vain toivottava suotuisaa lopputulosta.

”Se tapahtuu tänä yönä, hyvät toverit, olen varma siitä.” Kiihtynyt Alejandra nyökkäsi Ollylle, joka teki työtä käskettyä ja avasi nahkaisen salkun, jonka oli tuonut mukanaan opettajan työhuoneesta. ”Ovatko kaikki mitattavat merkit olleet havaittavissa? Katsokaa tänne: planeettojen ryhmittäminen, varmistettu. Ilmastolliset olosuhteet, täydelliset. Geopoliittinen maisema, ihanteellinen laaja-alaiseen muutokseen.” Alejandran puhuessa Olly pani aiheeseen liittyvät paperit kiertämään. Sir Benjamin tihrusti niitä epäilevän näköisenä.

”Ja toki”, Alejandra jatkoi, ”suurin osa meistä lienee yksimielisiä siitä, että olemme jo todistaneet kahta ensimmäistä häiriötä.”

Vanha Sir Benjamin tuhahti tuohtuneena, mutta muut nyökkäilivät pontevasti.

Olly oli kuullut vasta vähän aikaa sitten häiriöistä: kolmesta epätavallisesta, äkillisestä ja selvästi havaittavasta tapahtumasta, joiden perusteella ne, jotka tiesivät, mitä etsiä, saattoivat päätellä, että koiton ajanjakso oli päättymässä. Sellaisista merkeistä, joita ajanlaskijat pitivät silmällä ja odottivat ja joihin he suhtautuivat suorastaan pakkomielteisesti mutta joista tavalliset tallaajat eivät olleet kuulleetkaan. Alejandra oli

laittanut Ollyn opettelemaan ne ulkoa heti ensimmäisenä päivänä.

Ensimmäinen häiriö on nousuvesi.

Toinen häiriö on putoava tähti.

Kolmas häiriö on heräävä jättiläinen.

”Olemmeko me todellakin yksimielisiä?” kysyi Sir Benjamin.
”Ettehan te edes osanneet päättää, mikä nousuvesi oli.”

Alejandra hymyili. ”No, minä ainakin osasin. Sehän oli tietenkin onttorokko. Merkillinen tartuntatauti, joka levisi kulovalkean tavoin lähes koko meiläinpopulaatioon, täyttää kaikki tavallisimmat tunnusmerkit –”

”Tuo on hävyttömän Nevermoor-keskeinen näkemys, ja tiedät sen kyllä itsekkin”, keskeytti vihreään tweedtakkiin pukeutunut nainen. ”Onttorokko saatiin kuriin ennen kuin se ehti levitä pääkaupungin ulkopuolelle, mikä ei taas sovi lainkaan nousuveden yleispätevään luonteeseen. Saanen niin ikään huomauttaa, että ensimmäinen häiriö on tyypillisesti *meneillään oleva* tapahtuma, minkä vuoksi se voi mielestäni *vain ja ainoastaan* herättää yhä voimistuvaa levottomuutta Vapaavaltion laitamilla. Taavetti, kerro hänelle, mitä sanoit aikaisemmin. Anna palaa, kuomaseni.”

Nainen tökkäsi sormellaan nuorempaa ajanlaskijaa. Miehen posket helahtivat punaisiksi, ja hän alkoi rykiä sangen vaivautuneen näköisenä. ”Öhöm – no, sitä minä vain, että... Olen kuullut, että jotkut vaativat yhdistymistä. Niin kuin tuota siis Vapaavaltion ja öö... Talvimeren Tasavallan. Serkkuni asuu lähellä Mustakallioita, ja hän on kertonut, että Kuudennessa ja Seitsemännessä Taskussa on yltyvää liikehdintää –”

Alejandra tuhahti. ”Enpä menisi kutsumaan paria syrjäseutujen nurisijaa järjestäytyneeksi liikkeeksi, Taavetti, mutta

olkoon: sovitaan niin, että ensimmäinen häiriö oli joko ontto-rokko tai nuo niin sanotut levottomuudet Vapaavaltion laidoilla. Jatketaan. Toisen häiriön suhteen olemme ymmärtääkseni yhtä mieltä.”

Alejandra otti salkusta nivaskan sanomalehtileikkeitä ja pani ne kiertämään. Tällä kertaa kaikki olivat asiasta täydellisen yksimielisiä.

LOHIKÄÄRMERATSASTUKSEN NUORI SUPERTÄHTI TAPETTU JUURI ENNEN TALVITURNAJAISIA

”ILMIÖMÄISEN LAHJAKKUUDEN KUOLEMA ON VALTAVA MENETYS”, SANOO MURHATUN RATSASTAJAN VALMENTAJA

SURMATTIIN URANSA HUIPULLE: LOHIKÄÄRMERATSASTUKSEN LUPAAVIMMAN NUOREN URHEILIJAN TRAAGINEN MURHA

”Oikea malliesimerkki putoavasta tähdestä”, Alejandra sanoi, ”ehkä vähän liiankin ilmeinen.”

”Entä kolmas häiriö?” Sir Benjaminin kysymystä seurasi hiljaisuus. ”Jaa. Sekö on teoriasi heikoin lenkki, Alejandra? Missä on heräävä jättiläisemme? Eihän tässä ole enää kuin muutama minuutti aikaa.”

Olly vilkaisi kelloaan. Sir Benjamin oli oikeassa. Mikäli jättiläinen aikoisi herätä, sen pitäisi tapahtua tänä yönä, kevvään aattona. Oli esitetty lukuisia arvauksia siitä, mikä jättiläinen voisi olla. Suurin osa oli veikannut jotain säähän, ilmastoon tai politiikkaan liittyvää, kun taas eräs asiantuntija

oli varoittanut Ylämailla uinuvasta tulivuoresta, joka oli purkautumassa lähiaikoina.

”Tiedätte yhtä hyvin kuin minäkin, Sir Benjamin, että mitä kolmanteen häiriöön tulee, etukäteen arvailu ei auta.” Alejandra kohautti harteitaan. ”Keskiyöllä se selviää.”

Kun hetki lähestyi, hermostuneet kädet rauhoittuivat. Tuli hiljaista. Olly ei rojhennut edes räpytellä silmiään.

Kun keskiyö viimein koitti, pidätettyjen henkäysten pyörremyrsky pääsi valloilleen.

Vaaleanpunainen muuttui kultaiseksi.

Paistekellot alkoivat soida.

Halauksia vaihdettiin ja voitonriemuiset huudot kiirivät, ja kun opettaja takoi riemuissaan nuoren oppilaansa selkää, Olly tunsu ennenkokematonta iloa ja yhteenkuuluvuutta.

Ainoastaan syvällä sisimmässä velloi hienoinen rauhatteisuus. Se tuntui kihelmöintinä selkäpiissä. Tuo kumma, vai-mean epämukava olo johtui siitä, että hän aavisti jättiläisen heränneen.

TOINEN LUKU

YÖMAJAKOITA JA ROIHUPUITA

*Neljä kuukautta aikaisemmin
Kekri, kolmen syksy*

Tänä vuonna tuli kynttilöihin otettiin roihupuista. Koska Morrigan Korppi marssi ensimmäistä kertaa kekriyön Mustassa paraatissa, hän ei ollut varma, miten Meineikas Seura oli yleensä hoitanut kynttilöiden sytytyksen – ehkä ihan tavallisilla tulitikuilla, hän arveli. Oli sykehdyttävää seurata, kun messinkiset kynttilänjalat kiersivät kädestä käteen ja kynttilän sydänlanka painettiin vasten matalalla roikkuvaa oksaa, joka hehkui syksyn oranssia ja kultaa.

Tämä on minun ansiotani, Morrigan myhäili. Ainaliekehtivät puut, jotka reunustivat tietä kampuksen päärakennukselle Jalojalkatalolle, olivat olleet yli sadan vuoden ajan lehdettömiä mustaraajaisia räpäileitä. Kylmiä ja elottomia. Morrigan oli herättänyt ne henkiin meineikkaan Infernonsa avulla. Kyseessä oli voima, jota hän ei vielä kunnolla ymmärtänyt, ja taito, jota hän ei vielä *kunnolla* hallinnut, olkoonkin, että hänen ymmärryksensä ja osaamisensa karttuivat koko ajan.

Ja tuossa puut nyt olivat viikkoja myöhemmin, ja ne roihusivat edelleen kirkkaina.

”Taidat kohta pokahtaa omahyväisyydestä”, Sointu Mustapalo sanoi ja seurasi Morriganin ihailevaa katsetta. Hän näytti totiselta, mutta silmissä oli huvittunut pilke. ”Nyt vain kaiverrat nimesi runkoihin, niin homma on sillä selvä.”

”Pää kiinni”, Morrigan mutisi ja mottasi ystäväänsä kylkeen.

Yhdessä he katselivat, kun eräs Seuran vanhemmista jäsenistä kurkotti kohti roihupuun oksaa musta kynttilä vapisevassa kädessään. Sydänlanka leimahti liekkiin ja valaisi miehen surumielisen hymyn.

Pitkät, harvinaiset ja kallisarvoiset yömajakkakynttilät kaivettiin joka vuosi varastosta kekriä varten ja tuotiin paikalle painavassa puuarkussa. Kynttilöillä oli varsinainen tehtäväkin, mutta niillä oli myös tärkeä symbolinen rooli. Jokainen kynttilä edusti jotakuta Meineikkaan Seuran edesmennyt jäsentä, ja sitä kantoi joku vainajan yksikön jäsen, joka marssi toverinsa muiston kunniaksi. Morrigan mietti, ketä vanha mies mahtoi muistella. Hän ei halunnut kuvitella itseään sytyttämässä kynttilää jollekin oman yksikkönsä jäsenelle. 919:n jäsenistä oli kolmen vuoden aikana tullut hänelle kuin sisaruksia, eikä hän voinut ajatella elämäänsä ilman heitä.

Morrigan sävähti ja kietoutui painavaan viittaansa, sillä tuuli alkoi puhaltaa kylmemmin. Syksy oli puristanut luisevat kouransa tiukasti Meiseun ympärille ja tiristänyt siitä loputkin lämpimät henkäykset, ja tänä yönä talvi tuntui hiipivän jo aivan kintereillä.

Kolean sään aiheuttama epämukavuus oli Morriganille kuitenkin sivuseikka, niin kovasti hän jännitti paraatia. Sadat Meineikkaan Seuran jäsenet seisoivat yksiköineen riveissä, jotka ulottuivat koko matkan puiden reunustamalta tieltä

Jalojalkatalon leveille marmoriportaille saakka. Kaikki odottivat vanhimpien antamaa merkkiä, jonka jälkeen he astuisivat ulos porteista ja lähtisivät kulkemaan ennalta opeteltua reittiä Nevermoorin halki.

Morriganin vieressä Pihlaja Swift rupatteli Mahir Ibrahimin kanssa häärien ja hyörien niin kuin housuihin olisi tungettu kutituspulveria. Kun Pihlaja kohotti kaapuaan oikoakseen vaatteitaan, Morrigan näki hämmästykseseen vilauksen ruskeaa turkkia ja muovikyksiä.

”Seitsemän Taskua vieköön, mitä ihmettä sinulla on pääläsi?” Mahir kysyi ennen kuin Morrigan ehti sanoa mitään. ”Meillä pitää olla paraatiasut!”

”Ai *kekrinä*?” Pihlaja tuhahti ja nyhti nöyhtää karvaises-
ta rinnastaan. ”Kiitti ei. Riisun viitan heti, kun marssi on ohi. En aio haaskata *sekuntiakaan* olemalla jotain muuta kuin ihmissusi. Eikö teillä muka ole naamiaisasuja?”

Morrigan tuhahti. ”Pihlaja, kellään muulla ei ole naamiaisasua paitsi sinulla.”

Pihlaja kohotteli kulmiaan ja vilkuili Morriganin taakse. Morrigan kääntyi ja näki, kun Sointu leväytti viittansa auki. Sen alta paljastui vanhanaikainen kermanvärinen pitsimekko ja kaksi kaulaan maalattua puremajälkeä, joista norui jotakin punaista.

”Olen vampyyri”, Sointu totesi. ”Graah.”

Mahirin vieressä seisoivat Francis Fitzwilliam, joka pälyili le-
vottomana ympärilleen, vaikka oli muuten jähmettynyt paikoilleen kuin jänis metsästäjän tähtäimessä. Hänen toisella puolellaan Lambeth Amara seisoskeli täydellisen vakaana, pienenä ja juhlallisena. Hän oli kenties kunnioitusta herättävin kolmetoistavuotias, jonka Morrigan oli eläessään tavannut.

”En halua osallistua Mustaan paraatiin”, Francis kuiskasi. ”Kammoan sitä.”

”Äää, älä turhaan pelkää”, Mahir sanoi sävyyn, joka kuulosti Morriganin korviin tekopirteältä. ”Mitään pahaa ei tapahtu. Eihän, Lam?”

Lam katsoi häntä kummastuneen näköisenä. ”Mistä minä voin tietää?”

”Sinä nimenomaan voit, koska sinä olet se, joka... No siis, tiedät kyllä”, Mahir pyöritteli epämääräisesti sormeaan Lamin pään ympärillä. ”Pystyt näkemään tulevaisuuteen!”

”Vain joitain asioita”, Lam oikaisi. ”En kaikkea. Olen lyhyen aikavälin oraakkeli, en mikään säätiedotus. Mitä vain saattaa käydä.”

Lamin vieressä komeili Thaddea Macleod muita pidempänä. Hän seisoi ryhdikkäänä ja eteenpäin luotu katse ylpeyttä ja malttamattomuutta loistaen. Hänen vieressään Anah Kahlo oli intoa puhkuva hermokimppu, jonka jatkuvasta keinahtelusta takana seisova vanhempi oppilas oli jo kolmesti huomauttanut. Rivin laittomaisena oli Arkan Tate, joka oli urhoollisesti tarjoutunut vaihtamaan paikkaa Anahin kanssa ja siirtynyt itse ulkoreunaan. Arkan väitti tehneensä niin sen vuoksi, että Anah säästyisi marssijoiden mahdollisilta metkuilta, mutta he kaikki tiesivät, etteivät Anahia huolettaneet ihmiset. Eivätkä varsinkaan elävät ihmiset.

Morrigan kurkotteli kaulaansa ja tähyili takanaan olevalle pitkälle tielle yrittäen paikallistaa mustiin viittoihin verhoutuneesta väkijoukosta erään tietyn kirkkaanpunaisen hiuskuontalon. Jupiter marssi tietenkin omassa yksikössään 895:ssä, jonka muita jäseniä Morrigan ei ollut koskaan tavannut. Aiemmin tänään hän oli pohtinut ääneen, mahtaisiko hän viimeinkin tavata joitakin heistä, mutta Jupiter oli arvellut, etteivät he jäisi seurustelemaan paraatin jälkeen.

”Kiireistä sakkia, Mog”, Jupiter oli sanonut. ”Tohottavia,

tylsiä aikuisia. Aina jotain tekemistä, reissaamista paikasta toiseen, ihmisten tapaamista. Tiedäthän, millaista se on.”

Niin, Morrigan oli jättänyt sanomatta. Tiedänpä hyvinkin.

Hän ei tiennyt ketään, jolla oli yhtä paljon puuhaa ja joka reissasi niin usein paikasta toiseen ja tapasi niin paljon ihmisiä kuin hänen suojelijansa. Jupiter Pohjoisella oli lusikkansa monessa sopassa: hän oli Nevermoorin hienoimman hotellin omistaja, Tutkimusmatkailijoiden liiton edustaja, Maahis-kirjaston vapaaehtoinen kirjataistelija ja Todistaja, jolla oli kyky nähdä sellaista, mitä muut eivät pysty näkemään... mikä tarkoitti sitä, että hänellä oli tapana työntää nenänsä joka ikiseen pulmaan, arvoitukseen, seikkailuun ja tempaukseen, joka tielle sattui (ja niitähän hänen tiellään totisesti riitti). Kaikki tämä yhdessä teki hänestä jotakuinkin koko Nimeämättömän maailman kiireisimmän aikuisen.

Lopulta Morrigan äkkäsi Jupiterin – punainen tukka loisti lähes yhtä kirkkaasti kuin kynttilä, jota suojelija piti kädessään – ja oli juuri aikeissa vilkuttaa mutta tulikin toisiin ajatuksiin.

”Jopas jotakin”, hän sanoi ääneen ei oikeastaan kenellekään. Jupiterilla oli kynttilä.

Morrigan nielaisi ja laski suojelijansa yksikön jäsenet. Heitä oli kuusi, mutta vain Jupiter kantoi yömajakkakynttilää. Se merkitsi sitä, että yksi heistä oli kuollut – luultavasti joku Jupiterin läheinen – ja kaksi muuta eivät osallistuneet kulkueeseen. (Se oli poikkeuksellista, muttei mitenkään tavatonta. Mustaan paraatiin osallistuminen ei ollut pakollista, mutta vanhimmat suosittelivat sitä vahvasti.)

Uteliaisuuden ja myötätunnon siivittämänä Morrigan päätti kysyä myöhemmin Jupiterilta, kenelle kynttilä oli syytetty. (Tosin hän ei tiennyt, miten niin vaikeasta aiheesta voisi udella hienotunteisesti.)

Heti kun hän päätti niin, hänen mielessään tapahtui jotain

kummallista. Aivan kuin varjo olisi häivähtänyt näkökentässä, muttei kuitenkaan silmissä. Vaan pikemminkin... *aivoissa*. Hän oli nähnyt tai oikeastaan *tuntenut* jotakin mielensä perukoilla mutta aavisti, että se katoaisi, jos hän kiinnittäisi siihen huomionsa. Vähän niin kuin urbaani kettu, joka eksyi katu-lampun valokeilaan ja ryntäsi pakoon ennen kuin kukaan ehti huomata sitä.

Mikä se oli?

Oliko se jotain, minkä hän oli unohtanut? Vai ehkä jotain...mitä hänen piti *tehdä*?

Morrigan jähmettyi paikoilleen ja toivoi, että häilyväinen ajatus kiteytyisi joksikin sellaiseksi, jonka hän voisi nähdä tai muistaa tai jota hän voisi koskettaa.

"Hei. Onko kaikki hyvin?"

"Täh?" Morrigan kohotti päätään, ja hänen tyhjä katseensa tarkentui Sointuun, joka tuijotti häntä otsa rypyssä. "Ai... mitä?"

"Muutuit taas ihan kummalliseksi."

"Ai taas?"

"Niin, olit yhtäkkiä ihan muissa maailmoissa." Soinnun silmät menivät sirriin. "Pelkäätkö rauhattomia?"

Morrigan mietti hetken.

Rauhattomat.

Niistäkö oli kysymys? Pelkäsikö hän rauhattomia? Ehkä outo tunne johtuikin siitä.

"Pelkään", hän myönsi, mikä tuntui ihmeen huojentavalta. "Entä sinä?"

"Olisin hölmö, jos en pelkäisi."

"Minä en niitä pelkää", Pihlaja ilmoitti.

"Joopa joo."

Ennen kuin Pihlaja ehti inttää vastaan, mikrofonista alkoi kuulua korvia riipivää vinkunaa, ja kohta vanhin Gregoria

Quinnin hauras mutta voimistettu ääni kajahti Jalojalkatalon portailta. Paikalle kokoontuneet Seuran jäsenet vaikenivat ja kääntyivät kuuntelemaan.

”Tänä kekriyönä”, vanhin Quinn aloitti sanojen kaikuessa yli maiden ja mantujen, ”kun raja elävien ja kuolleiden välillä käy ohuemmaksi, suoritamme pyhän, ikivanhan velvollisuutemme. Kuljemme samoja katuja, joita edeltäjämme Meineikkaassa Seurassa ovat marssineet jo satoja vuosia.”

Koleassa syyssäässä kumara nainen muistutti pientä mutta vahvaa lohikäärmettä, joka puhkui sieraimistaan valkoista höyryä. Vanhin Wong ja Vanhin Saga seisoivat hänen molemmilla puolillaan, kuten tavallista.

”Saanen muistuttaa”, vanhin Quinn jatkoi, ”että perinteen mukaan kunkin yksikön tehtävänä on valvoa edellänne marsivia nuorempia. Yksikkö 919, se tarkoittaa, että teille on uskottu kaikkein tärkein tehtävä. Yksikkö 920, joukkomme nuorin ja haavoittuvin, kaipaa tänä yönä huolenpitoanne. Tiedän, ettette tuota pettymystä heille, minulle tai suojelijoillenne.”

Quinnin sanat kuultuaan yksikkö 919:n jäsenet ryhdistäytyivät ja seisoivat selkä suorana. Hartaan hetken tärveli selän takaa kuuluva hihitys, ja sitten joku yksikön 920 poika kuis-kasi: ”Kunhan liioittelee.”

”Niin, sehän on vain vähän pidempi kävelylenkki”, pojan kaveri säesti pilkallisesti höhöttäen. ”*Haavoittuvin* mille? Ai rakoille kantapäissä, vai?”

”Hei”, Sointu kehräsi ja kääntyi mulkoilemaan heitä. ”Säästäkää kommenttinne seuraavaan kekriin, kun teillä on edes jotain tajua siitä, mistä puhutte.”

Pojat tuijottivat Sointua silmät suurina niin kuin hän olisi ollut aave, joka oli tupsahtanut Seitistä. (Hänen kykynsä olla huomaamaton oli yksi mesmeristinä olemisen kyseenalaisista eduista.)

Morrigan ei tiennyt, mitä ajatella siitä, että oli vastuussa näistä tietämättömistä tolvanoista, mutta tietämättömyys ei oikeastaan ollut heidän syytään. Yksikkö 920:n jäsenille Musta paraati oli vain yksi Meineikkaan Seuran monista kummallisista perinteistä: hiukan mahtipontinen seremonia, jonka tarkoituksena oli muistuttaa kaupunkilaisia siitä, miten erityisiä meiseulaiset olivat mustine viittoineen ja kulmaisine pinsseineen – miten hirvittävän tärkeitä.

Toisin kuin yksikkö 919, nuorimmat oppilaat eivät olleet vielä saaneet tietää Seuran todellista tarkoitusta. Seuran, jolle Morrigan ja kumppanit olivat vannoneet elinikäistä uskollisuutta. Noviisit (ja muut Nevermoorin asukkaat) luulivat, että Meineikas Seura oli eliitin opinahjo ja kerho, jossa oli elinikäinen jäsenyys. Meineikas järjestö, johon kuului poikkeusyksilöitä, joilla oli poikkeuksellisia kykyjä.

Meiseun jäsenillä oli kuitenkin toinen, paljon tärkeämpi rooli. Nevermoor oli vaarallinen kaupunki – toki myös kauris, taianomainen ja ihmeellinen – mutta paljon vaarallisempi kuin suurin osa asukkaista osasi edes kuvitella. Pahimmat vaarat oli nimittäin piilotettu tavallisen kansan näkyviltä, ja siitä Meineikas Seura piti huolen.

Vaarat olivat ympäri kaupunkia sijaitsevia jäänteitä, jotka olivat monien meinioseppäsukupolvien luomuksia. Samankaltaisten ihmisten kuin Morrigan, jotka olivat saaneet syntymälahjakseen taidon kutsua, hallita ja hyödyntää meiniota, tuota arvoituksellista energianlähdettä, joka piti valtakunnan rattaat pyörimässä ja jolla oli oma tahto, paitsi silloin, jos joku osasi sen valjastaa.

Kauan sitten Meineikkaan Seuran tehtävänä oli ollut meinioseppien kouluttaminen ja tukeminen. Seppiä oli ollut yhdeksän, ja he olivat syntyneet aina uudelleen ja uudelleen kautta aikojen, sukupolvi toisensa jälkeen. Meiniosepat

olivat olleet valtakunnan palveluksessa, mutta he olivat olleet myös voimakkaita – äärettömän paljon voimakkaampia kuin ne, joita he palvelivat. Morrigan oli oppinut, että voimalla oli myös vaaralliset ja turmiolliset puolensa.

Meinioseppiä ei ollut ollut Nevermoorissa yli sataan vuoteen, ja heidän luomuksensa – jopa mainiot, suurenmoiset ja tarkoituspäilyltään hyvät – oli hylätty ja jätetty heitteille. Mikä tarkoitti sitä, että meinio, josta ne oli tehty, joka piti niitä koossa ja joka oli niiden elinehto ja tukiranka, oli jätetty kokonaan oman onnensa nojaan.

Aina se ei haitannut. Esimerkiksi meitrojunaverkko oli niin hyvin suunniteltu, ettei sille ollut jätetty juuri lainkaan tilaa villiintyä ja kulkea miten lystää. Toisinaan meitro tosin joutui tunnepuuskan valtaan ja otti matkustajat panttivangeiksi tai tunneli tukki itsensä moneksi päiväksi jostain selittämättömästä syystä. Mutta nämä pienet vastoinkäymiset eivät juurikaan vaarantaneet Vapaavaltion tavallisten kansalaisten elämää.

Jotkut meineikkaista luomuksista olivat kuitenkin joutuneet hunningolle ja muuttuneet kerrassaan karmeiksi. Ne oli siis pidettävä kurissa. Se oli Meineikkaan Seuran tehtävä: siivota menneiden meinioseppien sotkut.

Tätä salaista tehtävää kutsuttiin nimellä Suitsinta ja Hämäys, lyhyemmin S & H. Seura suitsi kaikkia vähänkään vaaralliseksi luokiteltuja luomuksia ja piti ne aisoissa hämäten samalla kansalaisia, jotta he eivät saisi tietää niiden olemassaolosta. Se oli loputon, uuvuttava taistelu, johon jokainen Meineikkaan Seuran jäsen sitoutui jo lapsena tietämättä lainkaan, mihin oli ryhtymässä. Kuten yksikkö 920.

Morrigan tuns i omahyväisyyden sävyttämää ylemmyyttä, sillä hän jakoi ystävineen kaamean ja hyytävän salaisuuden Seuran vanhempien jäsenten kanssa. Heillä oli jo tarpeeksi

ikää, jotta heille saattoi uskoa kaikkein karmeimmatkin to-
tuudet, jotka puolestaan salattiin nuorimmilta oppilailta, pel-
kiltä lapsilta.

Toisaalta Morrigan toivoi, että hänkin voisi olla yksi heis-
tä. Lapsi, joka sai olla autuaan tietämätön.

”Marssimme rauhallisesti, mikä lasketaan eduksemme”,
vanhin Quinn sanoi, kun Morrigan keskittyi taas kuuntele-
maan. ”Muistakaa, että kaupunkilaisten katseet kohdistuvat
tänä yönä teihin. Olkaa kunniaksi Seurallemme.”

Heti Quinnin puheen jälkeen kaukainen tornikello löi
keskiyön merkiksi, ja siinä samassa kylmät väreet kulkivat
pitkin Morriganin selkää. Vanhin Quinn viittoili heitä kään-
tymään ympäri. Sadat mustat saappaat käännähtivät soralla
hiljaa narskuen.

Meiseun ulkopuolella odotti jokin. Morrigan tunsu levot-
tomuuden vyöryvän kampukselle kuin tuulenpuuskan, kun
portit lennähtivät auki.

Hänelle kuten kaikille muillekin yksikön jäsenille oli ker-
rottu, mitä tuleman piti ja miten siihen pitäisi reagoida. Sa-
nottu, ettei hän pystyisi näkemään niitä, vaan pelkästään *tun-
temaan*.

Oli sanottu, ettei hänen pitäisi reagoida. Ettei hän saisi an-
taa katseensa harhailla. Ettei hän saisi paljastaa yhdelläkään
sanalla, ilmeellä tai eleellä olevansa tietoinen niiden läsnä-
olosta. Ne eivät nimittäin pitäisi siitä.

Rauhattomat eivät pitäneet huomiosta.

KOLMAS LUKU

RAUHATTOMAT

Viikkoa aiemmin

”Tuska. Häpeä. Syyllisyys. Pelko. Olemassaolon kammo. Syvä kauhu loputtomasta nöyryytyksestä ja ikuisesta kärsimyksestä, jota ei voi paeta. Kuvitelkaa, miltä se kaikki tuntuu ja lisää siihen vanhan häijyn aaveen olemus, niin saatte jonkinlaisen käsityksen, millaisia rauhattomat ovat.”

Viikkoa ennen kekriä eläkkeellä oleva selvänäkijä Conall O’Leary oli pitänyt yksikkö 919:lle ensimmäisen luennon sarjasta *Aaveiden kirjo: Kattavat ohjeet vainajien henkien luokitteluun*. Lukukauden pituisella kurssilla opeteltiin tunnistamaan Nevermooria kansoittavia henkiä, aaveita ja haamuja sekä määrittelemään, miten niiden kanssa olisi viisainta toimia, eli toisin sanoen, mitkä niistä voisi jättää turvallisimielin huomiotta ja mitkä pitäisi antaa Meiseun huoleksi. Kurssin johdannon oli määrä valmistaa heitä marssimaan ensimmäistä kertaa Mustassa paraatissa.

Morrigan huokaisi ja painoi päänsä pettyneenä. Hän oli odottanut hartaasti ensimmäistä kekrikulkuettaan. Kiva pikku perinne. Mukava lyhyt kävelylenkki edesmenneiden

kunniaksi. Vaan ei, eihän mikään Meiseussa voinut tietenkään olla niin yksinkertaista.

Kävi nimittäin ilmi, että Mustassa paraatissa pyydystettiin aaveita.

”Niin, aika hirveältähän se kieltämättä kuulostaa. Saattaa olla helpompaa ajatella sitä... yliluonnollisten tuholaiden torjuntana”, Conall sanoi. ”Suurin osahan meistä ei näe koskaan vilaustakaan rauhottomista, koska ne eivät halua tulla nähdyiksi. On kuitenkin meidän onnemme – tai kenties epäonnemme – että monet taiteilijat kautta aikojen ovat ikuistaneet niitä teoksiinsa. Jotkut ovat jopa väittäneet nähneensä niitä omin silmin, kun taas toiset ovat turvautuneet muiden kertomuksiin. Seuraavaksi muutamia näkemyksiä taidehistorian lehdiltä, jotta saatte käsityksen, mistä on kysymys. Oletteko valmiit?”

Yksikkö 919 tutisi kauhusta, kun Conall näytti heille liudan veret seisauttavia kuvia, jotka hän heijasti ilmaan. Morriگان ei ummistanut silmiään, vaikka olisi tehnyt mieli.

Taiteilijoiden tulkinnat erosivat tyylistään, mutta yleinen näkemys rauhottomista oli juuri sellainen kuin Conall oli kuvaillut: eksynyt, syyllinen, toivoton. Eräässä teoksessa ne oli kuvattu olentoina, joiden suut ammottivat kauhusta soikeina niin kuin avunhuutoon jähmettyneinä ja joiden silmät olivat pelkät lommolle painuneet, mitään näkemättömät kuopat pääkalloa muistuttavissa kasvoissa. Toisessa kuvassa rauhatomat olivat pelkkää luuta ja luiden päälle pingottunutta punaista lihaa, jossa kiemurteli murattimaisia mustia verisuonia ikään kuin veri olisi hyytynyt ja muuttunut myrkylliseksi ja tervamaiseksi. Kolmannessa kuvassa ne esitettiin kalpeina ja sairaalloisina etanamaisina otuksina, jotka matelivat maassa.

Niille kaikille oli yhteistä se, ettei yksikään näyttänyt kovin iloiselta.

”Yömajakan kantajat”, Conall jatkoi kohdistuen kirkkaan mutta terävän katseensa vuorotellen jokaiseen oppilaaseen, ”allekirjoittanut mukaan lukien, joutuvat suorittamaan epäkiitollisen tehtävän ja laskemaan rauhattomat, kun niitä haalitaan kokoon, ja vahtimaan samalla, etteivät ne lähde harhailemaan katsojien joukkoon. Koko ajan meidän on vältettävä katsomasta niitä, kaihdettava niiden katseita ja oltava pane-matta merkilli niiden läsnäoloa, jotta ne eivät hermostuisi tai pelästyisi.”

”Miten sellaiseen tehtävään pääsee?” Thaddea tahtoi tietää.

”Jonkun yksikön jäsenen on ensin kuoltava, Thaddea”, Mahir muistutti. ”Kenestä meistä haluaisit eroon?”

Thaddea virnisti. ”Tahdotko, että laadin listan?”

Conall odotti, että kaksikko vaikenä ja jatkoi. ”Mikäli hyvin käy, te ette joudu koskaan kantamaan kynttilää ja näette nämä riivatut kurjat ensimmäistä ja viimeistä kertaa täällä luentosalissa.” Conall nojasi keppiinsä ja osoitti kaukosäätimellään hiuksia nostattavaa kuvaa. ”Rauhattomat näyttävät ehkä kauheilta, mutta todellisuudessa ne ovat säälettäviä olentoja. Synkkiä, viheliäisiä ja säikkyjä.”

”Säälettävyys ei kuitenkaan tarkoita sitä, että ne ansaitsevat sääliä. Eläessään ne olivat ihmisiä, jotka syyllistyivät kauheisiin, anteeksiantamattomiin rikoksiin ja pääsivät niistä kuin koira veräjältä. He kuolivat joutumatta vastuuseen teoistaan. Ei oikeutta, ei rangaistusta.”

”Nuo olennot eivät ansaitse lepoa, ja siksi niitä kutsutaan rauhattomiksi. Ne eivät pysty muuttamaan kohtaloaan tai hyvittämään tekojaan, joten ne vaeltavat lakkaamatta, ja niiden joukko kasvaa vuosi vuodelta, sillä niiden olomuoto pysyy samana. Rauhattomat eivät ole samanlaisia kuin ne, joilla on hommat kesken ja jotka ovat ylikuonnollisessa olomuodossa vain sen aikaa, kunnes saavat keskeneräiset asiansa hoidettua.

Sitten ne vaihtavat maisemaa ja siirtyvät ehkä johonkin mukavampaan paikkaan tai sitten eivät, kuka tietää.”

”Rauhattomat ovat toista maata. Ne ovat jumissa täällä, rypevät epätoivossa eivätkä yleensä tahdo olla ihmisten kanssa missään tekemisissä. Mutta kuten kaikki henkimaailman olennot, nekin tuntevat kekrin aikaan halua palata elävien keskuuteen. Jotta ne voisivat kurkistaa verhon takaa elämää, jota nekin joskus elivät ja jota ne tahtoisivat taas elää.”

Morrigan vilkaisi tovereitaan, joista suurin osa kuunteli opettajaa silmät suurina ja ihme kyllä täysin hievahtamatta. Tämä oli heidän ensimmäinen oppituntinsa Conall O’Learyn johdolla, joskin Morrigan tunsi hänet hyvin jo entuudestaan. Morrigan oli nimittäin viettänyt suurimman osan viime lukuvuodesta Conallin ja pienen salaisen Aliyhdeksännen tutkijaryhmän kanssa Jalojalkatalon kellarissa vähintään yhtä salaisella meineikkaiden alojen laitoksella, jossa hän oli ainoa oppilas. Conall oli kiltti ja utelias, mutta ajoittain myös röyhkeä. Hän opetti yliluonnollisia aineita myös mystisten alojen laitoksella ja oli lisäksi Meineikkaan yliluonnollisen liiton puheenjohtaja.

”Ovatko rauhattomat vaarallisia?” kysyi Lam, joka kohotti katseensa raapustamistaan muistiinpanoista.

”Eivät sillä tavoin kuin ehkä luulet, neiti Amara. Ne eivät ole räyhähengiä, haamuja tai mörköjä. Rauhattomat sijoittuvat tohtori Sapekkaan henkiasteikolla tähän kohtaan eli vaaraton–harvinainen-sektorille.”

Conall klikkasi näkyviin uuden kuvan. Oppilaat huokaisivat helpotuksesta, kun karmeiden rauhattomien tilalle ilmestyi kaavio, jossa X- ja Y-akselit ristesivät keskellä ja jakoivat alueen neljään osaan. X-akselin vasemmalla puolella luki VAARATON ja oikealla VAARALLINEN, kun taas Y-akselin alaosassa luki HARVINAINEN ja yläosassa YLEINEN.